

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobkyně: **U. r., s.r.o. v likvidaci, IČO X**
zastoupena advokátem Mgr. Ladislavem Rychtářem
oba sídlem X

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o **žalobách proti rozhodnutím** žalovaného ze dne 7. 6. 2019, č. j. 23385/19/5100-31462-711180, ze dne 19. 7. 2019, č. j. 29593/19/5100-31462-707633, ze dne 26. 7. 2019, č. j. 30850/19/5100-31462-711180, ze dne 10. 2. 2020, č. j. 4926/20/5100-31462-711180, ze dne 13. 3. 2020, č. j. 10950/20/5100-31462-707633, a ze dne 7. 4. 2020, č. j. 14032/20/5100-31462-711180,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Řízení se zastavuje.
- III. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 14 400 Kč. Soudní poplatek bude žalobkyni vrácen z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.
- IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 31 914 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce Mgr. Ladislava Rychtáře, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se šesti samostatnými žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení šesti v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadená rozhodnutí“). Žalovaný napadenými rozhodnutími zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj. Jádrem sporu ve všech šesti věcech spočívá v posouzení otázky, zda lze pro jednotku v rodinném domě uplatnit osvobození od daně z nabytí nemovitých věcí podle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, ve znění účinném do 31. 10. 2016. Řízení o všech výše uvedených žalobách bylo postupně spojeno na základě usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2019, č. j. 51 Af 15/2019-32, a ze dne 22. 6. 2020, č. j. 51 Af 15/2019-51, ke společnému projednání, a to pod sp. zn. 51 Af 15/2019.

2. Soud řízení o žalobách usnesením ze dne 14. 10. 2019, č. j. 51 Af 15/2019-49, přerušil do doby pravomocného skončení řízení vedených před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 2 Afs 213/2019 a sp. zn. 8 Afs 287/2019, jelikož v klíčové otázce pro toto řízení bylo třeba sjednotit rozkol v judikatuře správních soudů. Jelikož následně Nejvyšší správní soud rozhodnou právní otázku vyřešil v rozsudku ze dne 24. 6. 2020, č. j. 4 Afs 89/2020-44, potřeba přerušení tím odpadla. Proto předsedkyně senátu prvním výrokem rozhodla o tom, že se v řízení pokračuje.
3. V návaznosti na sdělení žalovaného, že hodlá žalobce uspokojit, a v soudem určené lhůtě soud obdržel dne 24. 9. 2020 od žalovaného jeho rozhodnutí ze dne 26. 8. 2020, č. j. 32780/20/5100-31462-707633 a č. j. 32785/20/5100-31462-707633, a ze dne 15. 9. 2020, č. j. 34605/20/5100-31462-711180, č. j. 34606/20/5100-31462-711180, č. j. 34608/20/5100-31462-711180 a č. j. 34610/20/5100-31462-711180 (dále jen „nová rozhodnutí“), jimiž žalovaný postupem podle § 124 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) změnil napadená rozhodnutí tak, že jím změnil rozhodnutí správce daně v tom smyslu, že daň z nebytí nemovitých věcí činí 0 Kč, resp. tak, že zastavil přezkumná řízení, v nichž původně došlo ke změně nulových platebních výměrů.
4. Soud nová rozhodnutí zaslal žalobkyni s výzvou, aby sdělila, zda se cítí být tímto rozhodnutím upokojena. V návaznosti na to zástupce žalobkyně podáním ze dne 13. 10. 2020 soudu sdělil, že žalobkyně byla novými rozhodnutími uspokojena a vyčíslil požadovanou náhradu nákladů řízení odpovídající 13 úkonům právní služby, z toho v případě jednoho z nich ve zvýšené částce odměny s ohledem na časovou náročnost.
5. Podle § 62 odst. 1 věty první s. ř. s., dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob.
6. Podle § 62 odst. 4 s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.
7. Podle § 62 odst. 5 s. ř. s. rozhodnutí, opatření nebo úkon podle odstavce 1 nabývá právní moci nebo obdobných právních účinků dnem právní moci rozhodnutí soudu o zastavení řízení.
8. Podle ustanovení § 47 písm. b) s. ř. s. soud řízení zastaví, prohlásí-li navrhovatel, že byl po podání návrhu postupem správního orgánu plně uspokojen.
9. Vzhledem k tomu, že žalobkyně jednoznačně k dotazu soudu prohlásila, že je novými rozhodnutími uspokojena, postupoval soud podle § 47 písm. b) s. ř. s. a řízení o žalobách proti napadeným rozhodnutím zastavil.
10. Podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním.
11. Zaplacený soudní poplatek za každou ze žalob činil 3 000 Kč, celkem tedy bylo zaplaceno 18 000 Kč. Protože řízení bylo zastaveno před prvním jednáním ve věci, soud v souladu s § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích rozhodl o vrácení zaplaceného poplatku

žalobkyni po snížení o 20 % (3 600 Kč), tedy o vrácení částky 14 400 Kč. Soudní poplatek bude vrácen ve lhůtě plynoucí z § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

12. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., podle něž v případě zastavení řízení pro uspokojení navrhovatele má navrhovatel právo na náhradu nákladů řízení, ve spojení s § 60 odst. 7 s. ř. s., podle něž soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných výjimečně zcela či zčásti náhradu nákladů řízení nepřiznat. Soud totiž dospěl k závěru, na který žalobkyni předem upozornil, že výsledná výše odměny za zastoupení vyplývající z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) je nepřiměřená časově i odborné náročnosti jednotlivých úkonů právní služby, a to z toho důvodu, že skutkové okolnosti i právní argumentace žalobkyně byly ve všech šesti věcech takřka totožné (a nadto byly plně ekvivaletní i s podáními téhož zástupce v šestnácti věcech společnosti Ultrastavinvest s.r.o. v likvidaci).
13. Žalobkyně v podání ze dne 24. 10. 2020 vyjádřila nesouhlas s aplikací § 60 odst. 7 s. ř. s. Namítla, že podobnou výzvou jako v projednávané věci vyzval jejího zástupce soud k vyjádření k zvažované aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. rovněž ve věci žalobkyně Ultrastavinvest s.r.o. v likvidaci. Obě výzvy jsou takřka identické, takže by dle žalobkyně při použití stejné logiky měla být významným způsobem snížena i odměna (plat) soudců za práci na daných kauzách. To platí obdobně i pro pracovníky správce daně a žalovaného. Pokud by si žalobkyně nesjedнала zastoupení, musela by nyní odvést ve všech případech daň. Ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. v dané věci aplikovat nelze a jeho aplikace by byla v rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Dle žalobkyně je otázkou, zda postup soudu není odůvodněn předpojatostí soudu k žalobkyni nebo jejímu zástupci nebo zda neexistuje „zadání“, aby se náhrada nákladů řízení v těchto typech kauz nepřiznávala. Dále žalobkyně tvrdila, že tento postup je v rozporu s 60 odst. 1 a 3 s. ř. s., neboť měla ve věci plný úspěch a řízení bude zastaveno pro uspokojení žalobkyně. Dále poukázala na skutečnost, že nezapříčinila podání žalob proti napadeným rozhodnutím, a byl to naopak žalovaný, kdo svým svévolným a nezákonným postupem zapříčinil „právní bitvu“, která vyústila v podání žalob. Žalobkyně se od počátku bránila řádnými a odůvodněnými prostředky, a již v průběhu daňového řízení poukazovala na nezákonnost postupu žalovaného. Soud by neměl žalobkyni sankcionovat za to, že argumentace použitá v žalobách byla shodná, neboť to nemění nic na skutečnosti, že předmět sporu byl ve všech šesti věcech samostatný a jedinečný. K tomu, aby mohl zástupce žalobkyně sepsat žalobu ve všech šesti věcech, se musel seznámit se všemi šesti napadenými rozhodnutími a správními spisy v těchto věcech čítajícími několik desítek stran. Bez toho by nemohl žaloby sepsat a podat, přičemž musel navíc ověřit zachování lhůt a skutková i právní tvrzení, shromáždit důkazy, žalobu podat a zajistit zaplacení soudních poplatků. Pokud jde o vyjádření k výzvě soudu, zda byla uspokojena, pak žalobkyně uvedla, že aby mohl být tento úkon uskutečněn, musel její zástupce zkontrolovat šest nových rozhodnutí vydaných žalovaným, přičemž každé z nich mělo 11 stran textu, tedy celkem 66 stran. Na kontrolu vynaložil mnoho hodin práce, a z tohoto důvodu je třeba tento úkon hodnotit jako časově náročný úkon odůvodňující mimořádné navýšení odměny na dvojnásobek. Žalobkyně dále uvedla, že je třeba přihlídnout k výši původně vyměřené daňové povinnosti přesahující 500 000 Kč. Není důvod, aby byla sankcionována za to, že se postupu žalovaného bránila. Dále žalobkyně uvedla, že pokud by vedla spor v civilním řízení o částky odpovídající vyměřené dani, tak by jejímu zástupci náležela v každé ze spojených věcí mnohem vyšší odměna za jeden úkon právní služby (v rozmezí od 4 940 Kč do 5 020 Kč). Žalobkyně dále

avedla, že soud nezkoumal, jaké náklady byly žalobkyní skutečně vynaloženy, aby všech šest věcí „dotáhla“ až před správní soud. Soud nezkoumal ani majetkové poměry žalobkyně, která je od 1. 1. 2018 v likvidaci a nevykonává výdělečnou činnost, kterou by pokrývala náklady spojené se soudním řízením. Žalobkyně nemá hotové prostředky k úhradě advokáta. Podle názoru žalobkyně je aplikace § 60 odst. 7 s. ř. s. v rozporu s ustálenou judikaturou, přičemž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 8 AOs 5/2013-87, nález Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 3210/14, a nález Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2020, sp. zn. II. ÚS 3158/19. Závěrem žalobkyně dodala, že aplikace § 60 odst. 7 s. ř. s. by nezákonně protežovala stát, který rozpoutal nezákonná daňová řízení. Soud by poskytl krytí nezákonnému postupu finančních orgánů a žalobkyni by nutil, aby veškeré náklady na právní pomoc hradila ze svého. Žalovaný by nepocítil, že porušil zákon a způsobil žalobkyni nemalou újmu.

14. Soud se s argumntací žalobkyně neztotožnil a přistoupil na základě § 60 odst. 7 s. ř. s. k přiměřenému snížení výše náhrady nákladů řízení. Soud přitom nezpochybňuje, že zástupce žalobkyně vykonal všechny jím uváděné úkony právní služby, soud dokonce podle obsahu spisů spočetl, že ve skutečnosti jich bylo více (17 úkonů, počítal-li by je soud samostatně). Soud nezpochybňuje ani skutečnost, že žalobkyně podáním žaloby oprávněně chránila svá veřejná subjektivní práva, díky čemuž také dosáhla ve výsledku plného procesního úspěchu. Úspěch žalobkyně se proto odrazil v tom, že jí byl soudem přiznán nárok na náhradu nákladů řízení.
15. Při stanovení výše náhrady však soud nemohl odhlédnout od opakovaně zmiňované skutečnosti, že ve všech šesti věcech se po právní stránce jednalo o takřka totožné věci, jež se týkaly výkladu téhož ustanovení zákonného opatření a jež i po skutkové stránce byly prakticky shodné. Žaloby byly ve všech případech formulovány takřka shodně a směřovaly proti napadeným rozhodnutím, která jsou obsahově rovněž velmi podobná. V žádné z projednávaných věcí se nevyskytly okolnosti, jež by ji podstatně skutkově či právně odlišily od ostatních věcí. Tím nemá být samozřejmě řečeno, že žalobkyně (resp. její zástupce) mohla (či dokonce měla) formulovat každou z žalob odlišně, nýbrž jen to, že náročnost přípravy zastoupení a sepsání žaloby je diametrálně odlišná v situaci, kdy více žalob směřuje proti rozhodnutím správních orgánů ve věcech, jež jsou skutkově a právně zcela odlišné, oproti situaci jako v projednávané věci, kdy žaloby směřují proti formulačně takřka shodným rozhodnutím žalovaného ve věcech, jež jsou skutkově i právně obdobné. Je zřejmé, že po převzetí zastoupení v těchto věcech zástupce žalobkyně musel nutně zjistit, že skutkový a právní stav je ve všech případech totožný. Postačilo tedy, aby si na základě znalosti relevantních právních předpisů a dostupné judikatury učinil po aplikaci na daný skutkový stav úsudek o právním posouzení věci a na základě toho sepsal „pilotní“ žalobu v jedné věci. V ostatních věcech již musel pouze ověřit, zda se skutkový stav a napadená rozhodnutí podstatně neodlišují. Poté mohl vycházet z předcházející analýzy a při sepsání dalších žalob použít již jednou vytvořený „vzor“. O tom, že se tak skutečně stalo, ostatně svědčí totožnost obsahu žalob podaných ve všech věcech. V těchto dalších pěti věcech šlo přitom již jen o časově nenáročný a víceméně administrativní postup, který ani nevyžadoval zvláštní odborné znalosti či schopnosti. Soud přitom nevytýká žalobkyni či jejímu zástupci jakékoliv nekalé úmysly, nepokouší se je ani sankcionovat za zvolený procesní postup, jak žalobkyně namítá. Účelem aplikace § 60 odst. 7 s. ř. s. v dané věci je stanovit spravedlivou výši náhrady nákladů řízení, jež musely být žalobkyní **důvodně vynaloženy** k ochraně jejích práv, a to tak, aby byla výše náhrady oprostěna od multiplikace odměn za opakované úkony, jež byly sice formálně zástupcem uskutečnány,

avšak z hlediska obsahového nenaplnují znaky plnohodnotně provedeného úkonu právní služby. Při hledání tohoto spravedlivého řešení je přitom třeba rozlišovat mezi případy, kdy jsou spojeny věci, v nichž úkony zástupce vyžadovaly relativně samostatnou skutkovou a právní rešerši a argumentaci, v nichž postačí aplikace § 12 odst. 3 advokátního tarifu, a případy prakticky totožných úkonů, jejichž náročnost je v průměru ještě podstatně menší.

16. Namítá-li žalobkyně, že postup soudu je v rozporu s § 60 odst. 1 a 3 s. ř. s., je třeba uvést, že § 60 odst. 7 s. ř. s. je ve vztahu speciality k uvedeným ustanovením. Lze ho aplikovat pouze tehdy, kdy jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné k tomu, aby bylo při stanovení výše náhrady nákladů řízení postupováno odlišně od zmíněných obecných pravidel. Neurčitý pojem *důvody zvláštního zřetele hodné* byl přitom zákonodárcem použit záměrně, neboť důvody moderace náhrady nákladů řízení nelze zákonem formulovat obecně. Judikatura přitom dovodila, že mezi důvody moderace patří vedle poměrů účastníků rovněž další skutečnosti, které určitým způsobem individualizují situaci účastníků řízení v tom smyslu, že si zasluhuje specifické zacházení (srov. např. žalobkyní zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 8 AOs 5/2013-87). Z důvodů popsaných shora soud považuje právě danou procesní situaci za okolnost, jež si aplikaci tohoto ustanovení zasluhuje. Z judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu, včetně rozhodnutí na něž žalobkyně odkazovala, rovněž plyne, že pokud soud k moderaci přistoupí, nesmí jednat svévolně, což znamená, že je v první řadě povinen aplikaci § 60 odst. 7 s. ř. s. řádně (konkrétními okolnostmi) odůvodnit a dát účastníkům řízení možnost k vyjádření. Soud má přitom za to, že postup v této věci zcela odpovídá těmto požadavkům.
17. Pokud žalobkyně namítá, že nezapříčinila důvod podání žalob a že se od počátku, tj. již v průběhu daňového řízení bránila řádnými prostředky proti nezákonnému postupu správních orgánů, nelze s ní nesouhlasit. Ovšem účelem institutu náhrady nákladů řízení dle § 60 s. ř. s. je nahradit úspěšnému účastníkovi toliko náklady důvodně vynaložené v průběhu řízení před soudem. Z hlediska hodnocení účelnosti nákladů řízení je tak irelevantní, zda správní orgány postupovaly v předcházejícím daňovém řízení nezákonně či nikoliv. Účelem přiznání náhrady totiž není sankcionovat neúspěšný správní orgán za nezákonné rozhodnutí či postup, nýbrž jen poskytnout úspěšnému žalobci odpovídající náhradu na náklady, jež účelně vynaložil k ochraně svých práv. Z tohoto hlediska je irelevantní i skutečnost, že žalobkyně byla již ve fázi daňového řízení zastoupena zvoleným zástupcem. (Naskýtá se spíše otázka, nakolik účelné byly úkony zástupce spojené s převzetím věci a přípravou zastoupení před soudem, pokud již byl zástupce s věcí seznámen z předchozích fází daňového řízení.)
18. Žalobkyně dále uvedla, že jí v případě neúspěchu hrozila velká újma přesahující 500 000 Kč a že v civilním řízení by jí za obdobných okolností náležela mnohem vyšší náhrada za jeden úkon právní služby. K tomu lze uvést pouze to, že výši odměny za jeden úkon právní služby určuje advokátní tarif, jenž v případě civilních sporů o peněžitě plnění stanoví zcela odlišný způsob výpočtu tarifní hodnoty sporu (§ 8 odst. 1 advokátního tarifu), než pro žaloby ve správním soudnictví (§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Ve věcech správního soudnictví není tarifní hodnota odvozována od výše sporné částky, a to ani v těch věcech, v nichž by to teoreticky bylo možné, např. podle výše vyměřené či doměřené daně. Soudu se přitom nejeví, že by obecná výše stanovené odměny za jeden úkon právní služby (3 100 Kč) byla nepřiměřeně nízká či dokonce rozporná se zákonem či

ústavním pořádkem. Uvedená argumentace žalobkyně proto není případná. Pokud žalobkyně v této souvislosti namítala, že sama nemá dostatečné prostředky k zaplacení odměny advokáta, neboť je v likvidaci, soud nahlédnutím do veřejného rejstříku (<https://or.justice.cz>) ověřil, že toto tvrzení je pravdivé, čemuž ostatně napovídá i současná firma žalobkyně. Soud však zároveň nahlédnutím do Sbírky listin veřejného rejstříku zjistil i to, že žalobkyně v poslední zveřejněné účetní závěrce k 31. 12. 2019 vykázala aktiva v celkovém objemu 1 554 000 Kč tvořená především pozemky, jež však s ohledem na likvidaci společnosti bude třeba zpeněžit, v pokladně pak byla disponibilní hotovost ve výši 30 000 Kč. Tvrzení žalobkyně o nedostatku prostředků má tedy soud při absenci jiných důkazů za neprokázané a přinejmenším nevěrohodné.

19. Za zcela nepřipadnou a nepřiléhavou je třeba označit argumentaci týkající se výše odměn (platu) soudců (resp. úředních osob žalovaného a správce daně) za činnost odvedenou v daných věcech. Žalobkyně uvedla, že by i těmto osobám mohl být stejnou logikou snížen plat, neboť v projednávané věci rovněž použili „stejnou argumentaci“. Tento názor sice navenek působí líbivě, nicméně neodpovídá platné právní úpravě. Výše platů soudců ani státních zaměstnanců totiž není na rozdíl od mimosmluvní odměny advokáta založena na počtu či složitosti úkonů, jež v rámci výkonu funkce tyto osoby vykonávají. Používání různých typů vzorů je např. v soudní praxi běžné, neboť usnadňuje činnost soudů a urychluje projednávání věcí. Tato praxe odpovídá zásadám hospodárnosti a rychlosti řízení a v konečném důsledku přispívá i k jednotnosti rozhodovací praxe. (V ušetřeném čase se soudní osoby mohou navíc věnovat jiným pracovním úkolům, přičemž lze poznamenat, že nejsou honorovány zvýšením platu ani za vyšší objem provedených úkonů.) Konečně je třeba zdůraznit, že soud přistoupil prakticky ihned po podání žalob v souladu se zásadou hospodárnosti ke spojení všech věcí do jednoho řízení. Učinil tím nezbytný krok k tomu, aby po spojení věcí nebylo nutné činit opakovaně tytéž úkony v různých řízeních, a to právě z toho důvodu, aby zamezil zbytečnému navyšování nákladů řízení jak na straně soudu, tak i všech účastníků.
20. Soud tedy dospěl k závěru, že námitky vznesené žalobkyní nezpochybňují možnost moderace výše náhrady nákladů řízení podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Jak již bylo uvedeno, úkony právní služby učiněné zástupcem žalobkyně před spojením věcí představovaly opakující se činnost, jež byla vykonána v plném rozsahu jen v případě jedné věci, a následně byly její výsledky opakovaně využity ve zbývajících pěti věcech. Soud proto postupoval tak, že ačkoliv by žalobkyni náležela za její úkony odměna vypočtená podle § 12 odst. 3 advokátního tarifu, a to i za úkony uskutečněné před spojením věcí (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 1 Afs 96/2007-89, č. 2149/2010 Sb. NSS, jež jsou aktuální i po změně výpočtu výše odměny provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb. s výjimkou pasáže o soudním poplatku, která ztratila na aktuálnosti v důsledku přijetí výslovné úpravy v § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích novelou provedenou zákonem č. 218/2011 Sb.) ze součtu tarifních hodnot šesti věcí, přiznal žalobkyni náhradu nákladů spojených se zastupováním advokátem jen ze součtu tarifních hodnot tří věcí. Dle názoru soudu toto ohodnocení dostatečně odráží nesrovnatelně nižší odborné a časové nároky spojené s přípravou zastoupení a podáním žaloby v dalších věcech, a to zejména s přihlédnutím k faktu, že zástupce žalobkyně tyto úkony zúročil současně v dalších řízeních, v nichž zastupoval sesterskou společnost žalobkyně, společnost U., s.r.o. v likvidaci. Soud si je přirozeně vědom toho, že jde pouze o kvalifikovaný odhad, neboť nelze přesně kvantifikovat objem činnosti vykonané

zástupcem žalobkyně, avšak s ohledem na okolnosti případu se mu tento postup jeví jako spravedlivý a nevybočující z mezí zákonnosti a ústavnosti.

21. Pokud jde o úkon vykonaný po spojení věcí, a to podání, jímž žalobkyně oznámila soudu, že byla postupem žalované uspokojena, neztotožňuje se soud s názorem, že by na tento úkon právní služby měl být aplikován § 12 odst. 1 advokátního tarifu. Údajnou mimořádnou obtížnost tohoto úkonu žalobkyně spatřovala v tom, že její zástupce musel přečíst všech šest nových rozhodnutí (celkem 66 stran textu) a ověřit, zda došlo k jejímu uspokojení ve všech věcech. Mnohost věcí se však projevila již v tom, že za tento úkon právní služby je odměna stanovena za použití § 12 odst. 3 advokátního tarifu, byť redukovaného aplikací § 60 odst. 7 s. ř. s., tedy že se její výše odvíjí od součtu tarifních hodnot většího počtu věcí. Není proto důvodu výši odměny za tento úkon dále navyšovat, neboť pouhé přečtení a právní zhodnocení nových rozhodnutí nelze považovat za mimořádně náročný úkon. V souladu se svou ustálenou rozhodovací praxí (srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 46 Af 3/2017- 56, ze dne 26. 10. 2020, č. j. 51 Af 1/2019 – 68, ze dne 21. 10. 2020, č. j. 55 Af 18/2020 – 54), nicméně soud stanovil sazbu smluvní odměny za sdělení o uspokojení žalobkyně pouze v poloviční výši podle § 11 odst. 2 a 3 advokátního tarifu, neboť jde jednoznačně o jednoduchý úkon nevyžadující hlubší právní či skutkovou argumentaci a není tedy srovnatelný s úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu.
22. V daném případě tedy soud konstatuje, že s přihlédnutím k § 12 odst. 3 advokátního tarifu zástupce poskytl žalobkyni 5 úkonů právní služby, z toho v každé ze šesti posléze spojených věcí úkony přípravy a převzetí věci a sepisu žaloby, ve třech následně spojených věcech půlúkon v podobě sepisu návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby a konečně po spojení jeden půlúkon v podobě sepisu souhlasu žalobkyně s uspokojením novými rozhodnutími a jeden půlúkon za vyjádření se k možnosti moderace nákladů řízení.
23. Soud žalobkyni postupem podle § 60 odst. 7 s. ř. s. nepřiznal náhradu nákladů řízení za soudní poplatky a za odměnu advokáta a paušální náhrady související s podáním tří návrhů na přiznání odkladného účinku (celkem jde o soudní poplatky ve výši 3 000 Kč a o odměnu za půlúkon ve třech následně spojených věcech za sepis těchto návrhů), a to i s přihlédnutím k tomu, že tyto návrhy nebyly důvodné, byť ve věci samé nakonec žalobkyně uspěla. Dále pak soud z již výše popsaných důvodů redukoval požadovanou náhradu nákladů řízení za odměnu za zbylé úkony s ohledem na jejich totožnost tak, že je nepočítal z šestinásobku tarifní hodnoty, ale jen z trojnásobku. Soud též redukoval počet paušálních náhrad na polovinu, neboť v době užívání bezplatné elektronické komunikace (datové schránky, e-mail) a s ohledem na možnost souborného projednání prakticky identických případů s klientem, má za to, že by nebylo odůvodněné takto rozsáhle multiplikovat (zde by šlo o 14 náhrad, jelikož u nich se § 12 odst. 3 advokátního tarifu neaplikuje – viz výpočet v odst. 82 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 9 Afs 80/2013-58) paušální náhrady za hotové výdaje, jelikož k pokrytí jejich důvodné výše postačí i poloviční částka.
24. Soud tudíž žalobkyni jako náhradu důvodně vynaložených a účelných nákladů přiznal částku v celkové výši 31 914 Kč sestávající z odměny advokáta po 7 100 Kč (odpovídající tarifní hodnotě 150 000 Kč) za dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení a sepis žalob podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 12 odst. 3 advokátního tarifu] a po 3 550 Kč za dva další úkony [souhlas s uspokojením a vyjádření se k možnosti moderace nákladů řízení podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 2 písm. c) a 3

a § 12 odst. 3 advokátního tarifu], ze sedmi paušálních částek (1/2 ze čtrnácti úkonů) jako náhrad hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, a z nevrácené části soudních poplatků za podání žalob ve výši 3 600 Kč. K tomu je třeba přičíst náhradu daně z přidané hodnoty ve výši 4 914 Kč odpovídající 21 % z uvedených částek (s výjimkou soudních poplatků), protože zástupce žalobkyně je plátcem této daně.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Právní mocí tohoto usnesení nabývají právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2020, č. j. 32780/20/5100-31462-707633 a č. j. 32785/20/5100-31462-707633, a ze dne 15. 9. 2020, č. j. 34605/20/5100-31462-711180, č. j. 34606/20/5100-31462-711180, č. j. 34608/20/5100-31462-711180 a č. j. 34610/20/5100-31462-711180 (§ 62 odst. 5 s. ř. s.).

Praha 5. listopadu 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu